

e. Gevraagd zou ook worden, in hoeverre de geruchten waarheid bevatten, dat in 1933 voor de laatste maal het examen voor Architect B.O.W. zal worden afgenomen. In elk geval zal het aanbeveling verdienen — *zoolang er nog geen volwaardige M.T.S. is* — om een Staatsexamen, op gelijk peil als het examen voor Architect B.O.W., daarvoor in de plaats te krijgen, voor alle abituriënten van de *thans niet* „middelbaar” technische scholen h.t.l.

f. Op verzoek van het Kantoor van de Statistiek zal door den Administrateur I. B. T. geregeld het I. B. T. met de B. A. worden toegezonden. Gevraagd zal worden om ook van Statistiek de publicaties gratis te krijgen, dus als ruilnummers. Voorts zal aan het Kantoor van Arbeid nogmaals een exemplaar van onze Statuten en Huishoudelijk Reglement — op verzoek — worden toegezonden, inclusief een staat van het ledental der V. v. B. enz. Voor één en ander zal de Penningmeester het noodige verrichten.

g. De V. v. B. zal zich abonneren op de „ongecorrigeerde” stukken van de Volksraad-besprekingen, en op de „handelingen” van Volksraad en College van Gedelegeerden.

h. Met leedwezen werd vernomen, dat onze nestor G. J. Heymering, verzocht heeft als lid V. v. B. te worden afgeschreven. Met het oog op zijn buitengewone verdiensten mag dit natuurlijk niet plaats hebben, en de A. V. zal zich dienaangaande moeten uitspreken!

i. Er zal aan den Provincialen Raad worden gevraagd, waarom of nog steeds niet in vasten dienst zijn opgenomen de reeds jaren in tijdelijken dienst werkzame Inheemsche technici. Deze zullen misschien in dezen bezuinigingstijd de dupe ervan worden, dat er nog geen keuringsregelingen zijn voor de Inheemschen, voor opname in vasten dienst.

j. Ook zal geïnformeerd worden naar een bepaald geval van een Hoofdopzichter v. d. Provincialen Waterstaatsdienst, die aan den Provincialen Raad verzocht heeft om zijn positie te regelen.

k. Uitslag van het referendum inzake plaats voor de komende A. V. wees uit, dat nagenoeg een ieder zich uitsprak voor: „Batavia-C.”.

II. Thans werd de beschrijvingsbrief besproken. Verschillende voorstellen van leden en H. B.-voorstellen werden nauwgezet bekeken. Tevens werd besloten stappen te doen voor een te houden lezing en excursie. (De beschrijvingsbrief heeft intusschen de leden bereikt). Door den Penningmeester werd medegedeeld, dat enkele veranderingen in den oorspronkelijken opzet van de begroting voor de V. v. B. en voor het Orgaan zijn aangebracht, welke werden goedgekeurd. Verder interne aangelegenheden.

III. Rondvraag. De heer Enoch verzocht inlichtingen omtrent uitkeering aan de weduwe van wijlen een lid der V. v. B. Verder werden ter sprake gebracht artikelen, die in het I. B. T. zullen worden opgenomen, en waarvoor in zéér beperkte mate overdrukken zullen worden gemaakt, één en ander rekening houdende met den stand der begrootingsfondsen.

De heer de Keyzer deelde mede, dat afdeling Bandoeng spoedigst zal inzenden een verslag van een gehouden excursie naar de vakwerkbrug over de Tjisomang, terwijl de heer Enoch de toezegging deed, dat het I. B. T. kan rekenen op een bijdrage van hem over: „Pasars voor de Regentschappen”. De heeren werden voor hun activiteit bedankt, en moge hun goede voorbeeld door vele andere leden V. v. B. worden gevolgd, in het belang van alle middelbare technici en van het bouwwezen in Ned.-Indië. Niets meer aan de orde zijnde sloot bij éenen de Voorzitter de vergadering.

De Secretaris.

INDIANISATIE EN IMPORTKRACHTEN.

In de Federatie-rubriek van „de Suikerbond”, orgaan van geëmployeerden in de suikerindustrie en aanverwante bedrijven in Ned.-Indië, heeft onder bovenstaand hoofd de heer G. J. van Lonkhuyzen, Federatie-Voorzitter, op zijn manier besproken onze brochure „de B.B.L. en Indianisatie”. In een noot heeft de Redactie van „de Suikerbond” het noodig gevonden om, naar aanleiding van de door ons aangegeven suggestie (zie onze brochure) n.l. aan nieuw aan te werven Lands-personeel in den verfolge slechts éénmaal buitenlandsch-verlof te verleenen, en dan eerst na 10 jaren actieven Indischen dienst, te schrijven: „Wel ja! Hoe iemand toch zulke liederlijke onzin durft te vertellen!” Ik weet uiteraard niet, of men in Suikerbonds-kringen gewend is aan d.g. gekuischte uitdrukkingen, maar ’t teekent wel de mentaliteit der Redactie. Enfin, ieder vogeltje zingt zooals het gebekt is. Doch de „heeren” kunnen er van verzekerd zijn, dat ik nog meer durf te zeggen, indien de belangen der leden van de V. v. B. op het spel staan, zonder nochtans in s.g. terminologie te vervallen als door de Suikerbond-redactie is gebezigd.

Van den heer van Lonkhuyzen moet ik zeggen, dat hij de brochure al héél slecht heeft gelezen, en misschien daarom *niet voldoende* begrepen heeft, of wel hij wil *met opzet* de zaken verkeerd voorstellen. Zoowel in het eene als in het andere geval pleit het niet voor hem, en had hij beter gedaan om te zwijgen; of kwam hij misschien copy tekort?

De heer van Lonkhuyzen heeft bovendien een paar onjuistheden gedebiteerd, die vermoedelijk achterwege zouden zijn gebleven, indien hij niet zijn publiek wilde geruststellen tenopzichte van de draagwijdte van de door onze buitengewone algemeene vergadering op 6 September 1931 aangenomen motie. In de eerste plaats verkondigt hij, dat de V. v. B. — voor zoover hem bekend is — *niet* bij het V.V.L. is aangesloten. Dit is natuurlijk geheel onjuist. Bovendien zal nog moeten blijken of het V.V.L. ons voorstel, om v.n. den eersten grondslag der B.B.L. te behouden, niet zal overnemen. In ieder geval zal echter het V.V.L. stelling nemen tegen het voorbarig terugdringen van de betrekkingen der B.-schalen naar de A.-schalen.

In de tweede plaats is de heer van Lonkhuyzen er naast, wanneer hij zegt, dat het I. E. V. ons niet zal steunen. Op het jongste congres van het I.E.V. te Bandoeng is zonder hoofdelijke stemming aangenomen het voorstel van de afdeeling Meester-Cornelis om:

- a. Den eersten grondslag der B.B.L. niet prijs te geven en
- b. Voorhands de B.-schalen niet te doen verlagen tot het A.-peil der B.B.L.

Ook is de heer van Lonkhuyzen een slecht lezer — of zit er *opzet* achter? — wanneer hij wil doen voorkomen, dat ik „een nieuwe Indische partij” wil „van vereenigde inheemsche Nederlanders”. Zijn heele betoog draait n. m. m. hierom, dat hij bij de groote werkgevers in het gevele wil komen, laat ons hopen in het belang van de leden der organisaties, die bij de Federatie zijn aangesloten. Dit baseer ik op het opmerkelijke feit, dat hij speciaal punt 7 van de door ons op de buitengewone algemeene vergadering aangegeven suggesties, cursief heeft doen drukken, n.l.: „In den kortst mogelijken tijd — stel binnen 10 jaar — zullen alle Nederlandsche Directies van Indische ondernemingen, bedrijven enz. van Nederland naar Indië dienen te worden overgebracht.”

Aan het slot van zijn betoog werpt hij lonkjes naar de Inlandsche leiders, en speciaal naar den heer Soeroso, die op slot van zaken heel wat dichter staat bij ons, dan de heer van Lonkhuyzen wel zou meenen. En ik elk geval is de heer Soeroso een antipode van den Federatie-Voorzitter, in zijn kwaliteit van Voorzitter der Inlandsche Vakcentrale. Neen, heel snugger kan ik de ontboezemingen van den heer van Lonkhuyzen niet vinden. En den profeten-mantel, welke hij aan het slot van zijn critische beschouwingen heeft gemeend zich te kunnen omhangen, moet hij *thans* wel aan den kapstok deponeeren. Hij beweert n.l.: „De heer Marcus behoeft zich (met het oog hierop) vooreerst niet al te ongerust maken over zijn B.-schaal.

Ook in het salarisschema-Berendsen zal die schaal op een of andere wijze moeten zijn verwerkt — en in nog vele toekomstige salarisschema's tevens.” En het blijkt nu toch wel, dat de heer Berendsen de salarissen *ver omlaag* wil drukken, en zeker beneden het peil der B.-schalen, met toelage alléén voor de importkrachten. Of het hiertoe *inderdaad* zal komen is de vraag nog; dat zal de toekomst moeten leeren. De Vereeniging van Bouwkundigen is in elk geval de eerste — en tot nog toe de eenige — geweest, die reeds in Mei 1931 de komende gebeurtenissen goed heeft ingezien en dadelijk daartegen heeft stelling genomen. En wij zullen dat *blijven* doen, niettegenstaande alle beschouwingen en verklaringen van personen van het van Lonkhuyzen-type. Die het ons kwalijk nemen, wanneer wij, opkomende voor *onze* levensbelangen, een gulden *middenweg* trachten aan te wijzen, en nog heel boos worden, wanneer aan hun *bijzondere* voorrechten ook maar het minste zal worden getornd. Voor ons, die — voor het allergrootste gedeelte — zijn aangewezen op Indië, kan het niet anders dan misère brengen, indien het welvaarts-peil van dit land niet langzamerhand beduidend naar boven gaat, en daarom is het onze plicht, ook in het belang van ons gezin en van onze nakomelingen, dat zooveel mogelijk het geld in het land zelf blijft, en zoo min mogelijk aan den Indischen fiscus wordt onttrokken, op velerlei manier. Hoe meer „blijvers” dus, hoe beter, en hoe minder „trekkers” er in de toekomst zullen zijn, des te meer zal Indië worden gebaat.

W. M.

PROCES-VERBAAL.

Op heden den vierden April negentien honderd twee en dertig hebben wij ondergeteekenden:

G. J. Heymening en J. W. F. Menick

ingevolge besluit van de afdeeling Bandoeng van 28 Februari 1932 benoemd in de Commissie van verificatie van het finantieele beheer van den Penningmeester cfm art. 45 al. 2 Huishoudelijk Reglement; geverifieerd het kasbeheer over het dienstjaar 1932 en hebben wij bevonden;

dat aanwezig moet zijn aan:

Vereenigingskas	f 1463.02
Kas Steunfonds	„ 3985.17
„ reservefonds	„ 1000.—
„ studiefonds	„ 31.—

Totaal f 6479.19

dat aanwezig zijn:

aan effecten N. I. leening 1926 normaal	f 5000.—
„ saldo girorekening Ned. Handel Mij. „	1016.17
„ contanten	463.02
Totaal	f 6479.19

waarom wij voorstellen het Hoofdbestuur volledig acquit en decharge te verleen over het gedurende het dienstjaar 1931 gevoerde beheer.

De Commissie voornoemd;
(w.g.) G. J. Heijmering.
„ J. W. F. Menick.

GOUVERNEMENTS- EN PARTICULIERE WERKNEMERS.

In de actie der samenwerkende ambtenaren-organisaties tegen de salarisvermindering is telkens op den voorgrond gesteld, dat de ambtenaren volkomen bereid zijn, om, als Indië finantiëel in nood verkeert, het hunne bij te dragen om het tekort te dekken, mits van hen niet méér wordt gevraagd dan van ieder en niet door een rigoureuze salarisvermindering alleen hun groep een extra belasting wordt opgelegd. Want wel is het waar, dat de betrekkelijke zekerheid-van-positie thans voor den ambtenaar groter is dan voor tal van werknemers in het particuliere bedrijfsleven — ofschoon men zich er geen overdreven voorstelling van maken moet! — maar hier staan voordeelen tegenover, welke de Europeesche arbeidskracht der Westersche onderneming in normale tijden geniet, die voor den ambtenaar zelfs in hausse-jaren niet bestaan. Wat de ambtenaar thans in algemeenen zin op den particulieren werknemer vóór heeft, komt hij in normale tijden, vooral in jaren van hoogconjunctuur, dubbel en dwars te kort.

Het standpunt der ambtenaren-organisaties, die onder leiding van het Comité van Actie tegen de salarisvermindering ageeren, is dan ook volkomen en rationeel. De particuliere werknemer, die wel in dezen tijd geen tantième ontvangt en wiens tractement wellicht verlaagd wordt, heeft niet het recht, thans den ambtenaar te benijden en de voorstelling te wekken, als ware diens maatschappelijk bestaan omgeven van voordeelen, van welke de arme, geplaagde particuliere werknemer eenvoudig niet droomen kan. Die voorstelling is onjuist, omdat het duidelijk is, dat, ware ook in normale tijden de positie van den particulieren werknemer niet beter dan die van den overheidsdienaar met dezelfde

opleiding en van dezelfde bekwaamheden, er een voortdurend streven zou bestaan om het particuliere bedrijfsleven te verlaten en een ambtelijke aanstelling te verkrijgen. Als regel neemt men evenwel eerst in tijden van depressie het verschijnsel waar, dat enkele geëmployeerden van particuliere ondernemingen, die te gceder trouw in de meening verkeerden, dat zij door aanvaarding van een overheidsbetrekking hun maatschappelijke positie aanmerkelijk zouden kunnen verbeteren, een poging in die richting doen, om tot de ontdekking te komen, dat het persaldo maar goed was, dat die poging mislukte. Vergeleken bij de tractementen in het particuliere zijn de salarissen der gouvernements-ambtenaren slecht.

Het is niet het salaris, het zijn niet de materiele voorwaarden van welke zijn werkring omgeven is, die den ambtenaar met zijn positie verzoenen. Wat hem aan dien werkring bindt, is het betrekkelijk verzekerd bestaan en het vaak interessanter werk. Daarvoor ziet hij af van het betere inkomen en de betere kansen, welke het particuliere biedt. Als hij in normale tijden en vooral in depressie-perioden fatsoenlijke armoede lijdt, dan troost hij zich met de gedachte aan een tot zekere hoogte gewaarborgde toekomst, en aan arbeid, die hem bevalt.

Maar de aanvaarding door den ambtenaar van de onvoldoende materiele voorwaarden, aan zijn landsbetrekking verbonden, houdt anderzijds den eisch in, dat hij voor het minst van die voorwaarden zeker kan zijn, ook in depressie- en crisistijden. Wordt dan aan die voorwaarden getornd, dan laat de regeering zijn maatschappelijke positie de conjunctuurbeweging volgen alleen wanneer deze naar beneden gaat.

Op deze gronden is door de ambtenaren tegen de salarisvermindering geprotesteerd. Een groote meerderheid der Volksraadsleden achtte dit gerechtvaardigd. En ook de heer Van Lonkhuyzen, vertegenwoordiger in den Volksraad van de Federatie van Europeesche Werknemers, vakvereenigingsman *ex officio*, stemde tegen de regeeringsvoorstellen tot salarisvermindering.

Maar sindsdien is de heer Van Lonkhuyzen er, wij weten niet onder invloed van welke krachten of omstandigheden, blijkbaar anders over gaan denken. Bij de openbare behandeling van het voorstel inzake de crisisheffing op het inkomen zeide hij o.m. het volgende:

„Ik zie met genoegen, dat de Regeering afwijzend staat tegenover het denkbeeld om de toepassing van de salariskorting ongedaan te maken en het bedrag dier kosten te vinden in

een verhooging van de crisisheffing. Wanneer één groep zwaar belast wordt, dan zijn het wel de particulieren door de salarisvermindering, die deze groep heeft ondergaan. Wanneer die salarisvermindering voor de ambtenaren 10% bedraagt, is die voor de particulieren zeker 30%".

„Nu kan men wel zeggen, wat zoo dikwijls wordt gezegd: de particulieren hebben hun goeden tijd gehad, maar dat is een verkeerd begrip, dat in de Indische samenleving heerscht. In den goeden tijd, in den tijd van hoogconjunctuur, is het slechts een groep van enkele honderden van het stafpersoneel van zeer soliede maatschappijen, die inderdaad hoge tantièmes ontvangt, maar daar tegenover zijn er tienduizenden, die in den tijd van hoogconjunctuur niet meer als tantième krijgen dan enkele maanden salaris".

„Dan is in een tijd van hoogconjunctuur de ambtenaar met zijn rechts-, bestaans- en verlofszekerheid, en met zijn pensioen nog beter af dan de particulier. Ik acht derhalve dit standpunt, ingenomen door een der leden in het Afdeelvingsverslag, buitengewoon onbillijk".

Aldus de heer Van Lonkhuyzen, — die op het punt van stellige, maar meer of minder tastbaar onjuiste beweringen voor geen klein gerucht vervaard is.

De heer Van Lonkhuyzen deelt de opvatting van tal van particulieren, die vinden, dat de ambtenaar er geen aanspraak op heeft, het beter te hebben dan zij, en, nu zij meenen dat dit nochtans het geval is, nivelleering voorstaan en betoogen, dat de ambtenaren „best wat meer kunnen missen". De particulier die nadenkt en redelijk wil zijn, spreekt niet zoo; *die* weet, dat, al genieten enkele ambtenaren thans een bestaan dat meer verzekerd lijkt dan dat van den particulieren werknemer, het gros doorlopend leeft in zorgen, welke de particulier niet dan bij uitzondering kent. Die erkent dat, indien een kleine minderheid der ambtenaren het nu inderdaad materieel beter heeft dan werknemers in het particuliere, dit toch maar een onvoldoende vergoeding vormt voor hetgeen zij in normale en in economisch voorspoedige tijden, vergeleken bij den particulier, moeten missen.

De heer Van Lonkhuyzen ontkent, dat de particuliere werknemer het in tijden van hoogconjunctuur over het algemeen goed heeft. Goed hebben het dan, zegt hij, alleen enkele honderden employé's die behooren tot het stafpersoneel van zeer soliede maatschappijen en inderdaad hoge tantièmes ontvangen. Maar tienduizenden ontvangen zelfs in tijden

van hoogconjunctuur aan tantième niet meer dan enkele maanden salaris.

Het is wel overbodig, aan de hand van concrete feiten aan te toonen, hoe onwaar deze bewering in haar algemeenheid is.

Tusschen de tractementen en arbeidsvoorwaarden der ambtenaren bestaat verband, dat de heer Van Lonkhuyzen geheel miskent. Er zijn verschillen in *form*; maar in *wezen*, d.w.z. voor zoover de maatschappelijke positie erdoor bepaald wordt, kunnen de verschillen niet van beteekenis zijn. Want zoowel het gouvernement als de particuliere werknemer werft de arbeidskrachten die noodig zijn, in de open arbeidsmarkt aan, en zouden de particuliere werkgevers inderdaad, zooals de heer Van Lonkhuyzen wil doen gelooven, veel minder bieden dan het gouvernement, dan zouden zij er niet in slagen, op voldoende, althans op goede, werkkrachten de hand te leggen. Indien het juist ware, wat de heer Van Lonkhuyzen beweert: dat het overgrootste meerendeel der particuliere werknemers genoeg moet nemen met een minder goede positie dan het gouvernement biedt, dan zou hieruit geconcludeerd moeten worden, dat het gouvernement dank zij betere dienstvoorwaarden de hand kan leggen op de betere krachten, zoodat de particuliere bedrijfs-wereld zich tevreden zou moeten stellen met de minder-waardige, die dan ook op lager arbeidsvoorwaarden tewerk gesteld zouden kunnen worden. Wij weten alle, dat dit *niet* het geval is; de particuliere werknemer is over het geheel als werkkraft noch de meerdere, noch de mindere van den maatschappelijk gelijkstandigen ambtenaar. Maar dan kan niet juist zijn wat de heer Van Lonkhuyzen beweert: dat de particuliere werknemer, wiens positie veel meer dan die van den ambtenaar van de conjunctuurschommelingen afhankelijk is, zelfs in tijden van hoogconjunctuur nog bij den ambtenaar achterstaat.

De heer Van Lonkhuyzen heeft teveel willen bewijzen, en leverde daardoor een betoog voor het tegendeel van wat hij bedoelde.

In *the long run* schommelen de salarissen en dienstvoorwaarden van de ambtenaren en de tractementen en arbeidsvoorwaarden der particuliere werknemers om evenwichtspunten, die voor beide groepen op ongeveer een en dezelfde hoogte liggen. Alleen zijn voor de eene groep de schommelingen grooter dan voor de andere.

Maar hierom juist beteekent de salarisvermindering een onbillijke extra-belasting van één groep ingezetenen. Het protest der ambtenaren-organisaties was dan ook principieel volkomen gerechtvaardigd. Voor iederen vakvereenigingsman niet alleen, maar ook voor de overgrootste meerderheid der Volksraads-

leden sprak dit vanzelf. Op dien grond verwierp de Volksraad beide kortingsvoorstellen der regeering.

Nu de ambtenaren, behalve deze extra-belasting, ook nog hun deel aan crisis-heffing moeten opbrengen, verschijnt de salarismindering in een nog veel schriller licht. Volkomen terecht werd in het afdeelvingsverslag gevraagd, de salariskorting ongedaan te maken en haar door een verhooging van de crisis-heffing te vervangen. Maar de heer Van Lonkhuyzen vindt dit standpunt „buitengewoon onbillijk”. Want ook particuliere werknemers hebben tractementsvermindering gekregen, zelfs, naar hij meent, tot hogere percentages dan de ambtenaren.

Wij ontkennen dit laatste, maar gaan er niet op in. Hier word er enkel op gewezen, dat de positie van den particulieren werknemer, de afhankelijkheid ervan van de conjunctuur-beweging, de mogelijkheid van meer of minder sterke salarisschommelingen impliceert, — terwijl het begrip der ambtenaarspositie inhoudt, dat op over groote tijdsafstanden gelijk-blijvende inkomsten en dienstvoorwaarden moet kunnen worden gerekend. De particulier prefereert en aanvaardt de risico's van het bedrijfsleven. De ambtenaar koos zijn werkkring juist mede omdat deze afwezigheid van overeenkomstige risico's scheen te beloven, — tenzij, om aan de woorden van den regeeringsgemachtigde voor Algemeene Zaken te herinneren, — een catastrofe van den omvang van b.v. een Pacific-oorlog over Indië zou losbarsten.

Hierom is de door den heer Van Lonkhuyzen gegeven motiveering van zijn standpunt ten aanzien van de in het Afdeelvingsverslag gedane suggestie in geen enkel opzicht juist. Zij komt er op neer, dat hij bereid is, te accepteren dat de belangen der ambtenaren onredelijk worden geschaad, als hierdoor een mogelijk nadeel voor den particulieren werknemer kan worden voorkomen.

En dit is in de Indische vakbeweging een zeer ernstig verschijnsel, — ernstiger dan het feit op zichzelf, dat de heer Van Lonkhuyzen de positie van den particulieren werknemer met die van den ambtenaar vergelijkt op een wijze, die geheel onjuist en tendentieus is. Waar de ambtenaar protesteert tegen een dubbele belasting ter gedeeltelijke dekking van het begrotingstekort, daar schaart de voorzitter der centrale van particuliere-werknemers-organisaties zich aan de zijde der regeering, die hij, ongevraagd, een wapen tegen die ambtenaren in de hand duwt, een zwak wapen, weliswaar, maar toch een dat *hij* voor krachtig en scherp houdt.

En dit wapen keert zich niet slechts tegen de ambtenaren. Want tusschen de dienstvoorwaarden der ambtenaren en de arbeidsvoorwaarden der par-

ticuliere werknemers bestaat een zoo innig verband, dat wat de eene groep benadeelt, onmiddellijk ook de andere schaadt. De heer Van Lonkhuyzen schaadt, door een betoog als hij in den Volksraad hield, de belangen der leden van zijn eigen Federatie-vereenigingen.

De houding van den heer Van Lonkhuyzen is beneden alle critiek.

(Publicatie van V.V.O., tevoren V.V.L.)

BURGERLIJKE OPENBARE WERKEN.

Waterstaat.

Ter beschikking gesteld van de Provincie Oost-Java, de ingenieur 2e klasse Ir. P. J. A. Wijn, thans toegevoegd aan het Hoofd der Krawangwerken.

Toegevoegd aan den Resident van Bali en Lombok, teneinde als Eerststaanwend Waterstaatsambtenaar in diens gewest op te treden de ingenieur 2e klasse Ir. A. J. Beaucher, thans toegevoegd aan het Hoofd der Solovalleiwerken.

Tijdelijk belast met de waarneming van de betrekking van werktuigkundig-opzichter E. A. I. Braun, thans tijdelijk waarnemend monteur.

Tijdelijk werkzaamgesteld op een maandgeld

D. R i j n e n b e r g,

thans tijdelijk waarnemend Opzichter 1e klasse bij den Dienst der Volksgezondheid.

Ontslagen.

Op verzoek wegens volbrachten dienstdienst met ingang van 29 April 1932 eervol en met recht op pensioen uit 's Lands dienst de architect F. Ch. F. Beem.

Op verzoek met ingang van ultimo Maart 1932 eervol uit 's Lands dienst de teekenaar A. G. L. Regouin.

Ontheven, op verzoek wegens lichamelijke ongeschiktheid, met ingang van ultimo April 1932, met gelijktijdige ontheffing van zijne ter beschikking stelling v/d Provincie Oost-Java, eervol van de tijdelijke waarneming van de betrekking van commies J. A. A. Penningnieuwland.

Havenwezen.

Benoemd: tot hoofdboekhouder G. Lammers, ambtenaar van buitenlandsch verlof terug verwacht, laatstelijk die betrekking bekleed hebbende.

Toegevoegd: aan den Directeur der haven Tandjong-Priok de hoofdboekhouder G. Lammers.

Eervol ontheven van de tijdelijke waarneming van de betrekking van hoofdboekhouder M. van Overeem.

Aan
Zijne Excellentie den *Gouverneur-Generaal*
van
Nederlandsch-Indië,
te
Buitenzorg.

Geeft met verschuldigden eerbied te kennen het Bestuur van het Verbond van Vereenigingen van Landsdienaren (V. V. L.), als rechtspersoon erkend bij het Gouvernementbesluit van 26 October 1918 No. 62;

dat bij het rondschrijven van den 1sten Gouvernements-Secretaris van 27 Augustus 1923 No. 2028/IIIAI (Bijblad op het Staatsblad No. 12622) een regeling werd vastgesteld tot toekenning van onderstand aan wegens overtolligheid ontslagen tijdelijke landsdienaren, volgens welke regeling betrokkenen, indien zij het Land gedurende minstens tien jaren ononderbroken behoorlijk hebben gediend en indien zij sedert hun ontslag geen middel van bestaan gevonden hebben en ook overigens van inkomsten ontbloot zijn, op hun schriftelijk verzoek een onderstand van 30% van het laatst genoten salaris, met een maximum van f 125,— per maand, kan worden toegekend voor den tijd van hoogstens één jaar, behoudens eerdere opzegging (wegens weder uit anderen hoofde verkregen inkomsten);

dat de regeling voorts bepaalt, dat, indien de diensttijd door andere oorzaak dan ontslag wegens onvoldoende dienstuitoefening, niet langer dan zes maanden onderbroken is, alsmede wanneer de diensttijd werd onderbroken wegens ziekte, de aan de onderbreking voorafgaande diensttijd voor de berekening van den vereischten minimum-diensttijd van tien jaar wordt medegeteld;

dat zich het geval kan voor-doen, dat een tijdelijk ambtenaar in 1923 of 1924 met minder dan tien jaren dienst wegens overtolligheid ontslagen werd, om eenige jaren later opnieuw in tijdelijken dienst te worden aangesteld, zoodat hij, thans opnieuw wegens overtolligheid ontslagen, in totaal wel meer dan tien jaren in tijdelijken dienst heeft doorgebracht, maar deze diensttijd niet ononderbroken is;

dat een zoodanig wegens overtolligheid ontslagen tijdelijk ambtenaar derhalve niet in het genot kan worden gesteld van onderstand;

dat eveneens geen onderstand wordt toegekend aan wegens inkrimping van formaties ontslagen tijdelijke landsdienaren;

dat volgens het bepaalde bij Bijblad No. 12560 in geval van noodzakelijk geoordeelde inkrimping van een dienst in de eerste plaats voor ontslag in aanmerking komen de tijdelijke landsdienaren, wier

werkzaamheden door ambtenaren in vasten dienst kunnen worden verricht;

dat het in de huidige tijdsomstandigheden practisch uitgesloten is, dat iemand, die werkloos geworden is, opnieuw een betrekking vindt;

dat de regelingen van Bijbladen Nos. 12560 en 12622 er thans in ernstige mate toe medewerken, het leger der werkloozen in Nederlandsch-Indië te vergrooten met lieden, die, na den Lande jarenlang eerlijk en goed te hebben gediend, buiten betrekking zijn geraakt en, doordat zij niets bezitten, voor hun levensonderhoud en dat van hun gezin op de particuliere liefdadigheid aangewezen zijn;

dat het, naar rekestrants bescheiden meening, op den weg der Regeering ligt, het leed der werkloosheid zooveel mogelijk te verzachten, althans zoodanige maatregelen te nemen, dat het niet ernstiger zij, dan strikt onvermijdelijk is;

dat dit ten aanzien van ontslagen tijdelijke landsdienaren met minder dan tien dienstjaren of met een diensttijd, voor meer dan zes maanden onderbroken, mogelijk kan worden gemaakt, door het treffen van een mildere onderstandsregeling, waardoor ook te hunnen behoeve de gelegenheid tot het genieten van onderstand geschapen wordt;

dat eene regeling, waarbij dezen ontslagen tijdelijke ambtenaren onderstand wordt toegekend tot een bedrag, dat afhankelijk wordt gesteld van het aantal in tijdelijken dienst doorgebrachte jaren, hen voor algeheel broodsgebrek zal behceden.

Redenen, waarom rekestrant Uwer Excellentie eerbiedig verzoeckt, het daarheen te willen leiden, dat aan na een diensttijd van minder dan tien jaren wegens overtolligheid ontslagen tijdelijke landsdienaren, die een gedurende meer dan zes maanden, door andere oorzaak dan ontslag wegens onvolledige dienstuitoefening, onderbroken totalen diensttijd van méér dan tien jaren achter den rug hebben en wegens overtolligheid ontslagen worden, een onderstand worde toegekend tot een bedrag, dat afhankelijk is van het aantal dienstjaren.

Hetwelk doende, enz.

het Bestuur van het Verbond van
Vereenigingen van Landsdienaren,

(w.g.) W. E. HERMANS,
vice-voorzitter.

(w.g.) D. M. G. KOCH,
1e secretaris.

Bandoeng, 7 Maart 1932.

aanmerking indien meer dan 2 kwartalen achterstallig is.

Ik zal met de toezending van de wisselformulieren voor het 2de kwartaal 1932 op deze leden een beroep willen doen toch zoo mogelijk met mij eene regeling te willen treffen tot afdoening van hunne achterstanden; velen hebben hieraan voldaan en hun goeden wil getoond, doch helaas nog velen zijn er, die zelfs de formulieren weigeren dan wel deze deponeren, zonder zelf de moeite te nemen eenig taal of teeken te geven.

Anderen zijn vertrokken zonder achterlating van adres of hebben gemeend tijdens hun buitenlandsch verlof voor het lidmaatschap te bedanken. Dit laatste is natuurlijk niet juist, aangezien de contributie voor leden met verlof of voor non-actief op de helft werd gesteld. Deze laatste contributie zal dan ook veelal geen bezwaren op leveren lid te blijven. In bijzondere gevallen kan het H.B. naar omstandigheden handelen.

U begrijpt dat de toestand van deze achterstanden niet bestendig kan blijven.

Het H.B. heeft thans besloten deze achterstalligen *nog eens*, doch dan ook voor de laatste maal aan te schrijven en verwacht althans *vóór ultimo Juni a.s.* positief bericht, welke regeling gewenscht wordt.

Veelal is mij toch gebleken, dat lakschheid en geen onwil deze leden in gebreke doet blijven.

De kasstaat over het 1ste kwartaal bevat thans begroting cijfers van het betreffende *kwartaal* voor eene eenvoudige vergelijking.

U ziet hieruit weer, dat ook thans nog de ontvangsten aan contributies — totaal f 2156.15 — wederom $\pm$ f 500.— beneden de raming of f 2635.— bedraagt, waaruit dus weer de conclusie moet worden gemaakt, dat van een inhalen der achterstanden in dit kwartaal geraamd f 500.— nog geen sprake is.

Wij staan binnenkort nog voor zeer groote uitgaven *ineens*, als daar zijn de A.V., drukkosten van ons I. B. T. en de B. A., waarvoor nog voor het 1ste kwartaal te voldoen $\pm$ f 350.— en ziet reeds thans vertoont de eindafrekening voor dat kwartaal een negatief saldo van f 122.89.

Telt men beide genoemde posten op dan blijkt daaruit, dat dit saldo in hoofdzaak voortspruit, door de nog niet betaalde geraamde achterstanden groot f 500.—.

Komt leden, toont thans Uw goeden wil, werpt Uwe lakschheid verre van U en zorgt er voor, dat Uwe contributies geregeld worden voldaan en de achterstanden ingeloopt, want alleen met *aanwezige* fondsen wordt ons het werken mogelijk gemaakt en dit werken is toch ook in *Uw* belang.

Over fondsen gesproken. Let dan op post 9 van ons Steunfonds.

In het jaar 1923, dus 10 jaar geleden, heeft ons Steunfonds nog de beschikking gehad over ruim

f 10.000.— en thans? rond f 6000.—, waarvan echter f 2000.— uitgegeven in 1931 aan de V. v. B. om hare schulden te delgen.

De post 13 der ontvangsten overboeking kassaldo f 1463.02 wijst er weer op, dat de Vereeniging ten rechte een *nadeelig* saldo heeft van rond f 600.— en is dit weer te wijten aan de groote achterstanden.

Aan de Vereeniging is dus in de laatste jaren rond f 6000.— ten koste gelegd, die eigenlijk ten *onrechte* aan het Steunfonds zijn ontleend. Gaan wij zoo door dan zal ook deze bron eens uitgeput raken.

Het H.B. heeft dus gemeend een restitutiepost in 1932 te moeten plaatsen van ten minste f 1000.—, zie post B 25 om geleidelijk aan het Steunfonds weer op sterkte te brengen.

Dit is echter *alleen* mogelijk met Uw *aller* medewerking en bij wederom op volle sterkte komen der Vereeniging.

Daarom *Leden*, *werft leden* en nogmaals *werft leden*. Uw macht neemt toe, naarmate wij *allen* ons aaneen sluiten en ons ook voornemen de fondsen voor onze acties te leveren.

Over macht gesproken. Donkere wolken aan het firmament kondigen ons hernieuwde actie aan tegen de salarisverslechtering *in het bijzonder voor de middelbare ambtenaren der B-groepen*.

Eindsalarissen van een f 400.— voor deze groepen worden reeds ingeluid.

Aan U het woord of deze bezoldigingen ons deel zullen worden.

Leden, *sluit U aaneen* en doe een beroep op Uw mede collega's nog geen lid der Vereeniging met ons actie te voeren tegen deze verslechtingen en ons te steunen in den komenden strijd.

Laat Uw stem allerwege gehoord worden.

Plaatselijke leden kunnen zich in *afdeelingen* oplossen, omdat slechts onderling contact en onderlinge besprekingen vruchtdragend zijn en het H.B. mede kennis draagt van de nooden en behoeften van haar leden.

Reeds hebben enkelen ons de behulpzame hand in deze geboden.

Maar het mag niet bij den enkeling blijven.

Allen moeten daaraan medewerken!!

Op voor het behoud van onze positie en een eenheidsfront opgesteld.

Welke afdeelingen kunnen wij binnenkort een hartelijk welkom toeroepen?

Soerabaia en Bandoeng zijn U voorgegaan.

Kom Batavia, Semarang, Cheribon, Djogja, Solo, Argapoera en Tapanoeli, allen oude bekenden, waar blijft gij?

Moge de volgende nummers van dit blad Uw antwoord bevatten en U wakker roepen om ons weder te steunen in verdere actie.

De Penningmeester.